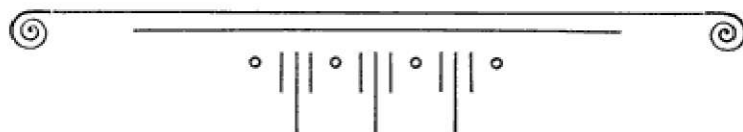

LJUBLJANSKI ZVON

Iz mračne zarje.

I.

Janek, s čim si njivo posejal,
ti sirotek črni?
Le poglej, kaj zazorelo ti
v noči je srebrni!
Suha trava, oj, stoklasa, oj,
leno ti vrši —
kje dekle je, ki te mara zdaj,
oj, osliček til
Saj oral in kopal in sejal
sem vse dolgo leto,
v solncu črn kot oglje sem postal
s to nesrečo kletu.

II.

In pokosil sem planino
pozno že sinoči,
da v oči ne videl tožne
bi cvetlici mroči.
Ali tiho in s solzami
roža mi je dela:
Naj umrjem, za teboj le
plakam že uvela.
Kaj zakopal si v gomilo
jasnih dni plamene?
Slušaj jok ljubezni svoje,
v žalosti rojene!

III.

Bela reka se vije med skalami
in vali žubore in pojo,
na srebrnem pesku vila stoji
in vabi na zeleno me dno:

»Lice bledo ti je in oko motno,
umrlo v prsih ti je srce,
pridi, pridi v naročje moje sladkó,
s poljubi ti utešim gorje.

Belo vse in prelestno mi je telo
in ustne so tako mi sladké!
Brez ljubezni na svetu ti je težko,
z razkošjem strastnim čakam nate.«

Vila plava, se koplje, čarobna vsa,
odseva v solncu ji snežno telo —
Oj, kako si mi zemlja hladna bila,
pogrezni, reka, na svoje me dno!

C. Golar.

V sveti noči . . .

Sveta noč . . . Z nebá hitijo
kerubinov kori;
ljudstva vernega so polni
cerkve sveti dvori.

»Mir ljudem!« . . . v ekstazi sveti
cerkev vsa prepeva.

»Mir ljudem!« . . . ven v tihe teme
glas vesel odmeva.

»Mir ljudem!« . . . Ah, duša moja
pa zaman ga čaka
in zaman po izgubljenem
paradižu plaka!

A. Gradnik.

